

Sygn. akt III K 99/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w III Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący SSO Marek Buczek

Protokolant Joanna Matejkowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze Marty Mідery

po rozpoznaniu w dniach: 31 stycznia 2013 r., 11 marca 2013 r., 9 maja 2013 r.

sprawy karnej

Z. M.ur. (...)

w W. córki K. i K. zd. K.

oskarżonej o to, że:

1. w dniu 30 czerwca 2008 roku w L. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła R. Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 250 000 złotych w ten sposób, iż wprowadziła go w błąd co do możliwości pozyskania w bliżej nieokreślonej wysokości środków finansowych w bliżej nieokreślonym banku w Szwajcarii, w wyniku czego R. Ł. zawarł umowę pożyczki na ww. kwotę z A. L., który przekazał przedmiotową sumę bezpośrednio na konto spółki (...) z o.o. w S., której prezesem była Z. M. i która zobowiązała się ustanowić hipotekę na nieruchomości o powierzchni 3,8999 ha położonej w S. KW (...) i należącej do (...)P. Sp z o.o. z siedzibą we W. na rzecz A. L. oraz wystawić weksel własny in blanco jako zabezpieczenie powyższej umowy pożyczki, po czym po otrzymaniu 250 000 złotych nie ustanowiła hipoteki, nie wystawiła weksla in blanco oraz nie przekazała obiecanych środków

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

I. uznaje Z. M. za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku i 6 (szczęściu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka wynosi 25 zł (dwadzieścia pięć złotych);

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesza warunkowo na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;

III. na podstawie art. 72 § 2 kk i art. 74 § 1 kk zobowiązuje Z. M. do naprawienia w całości szkody poprzez zwrócenie R. Ł. kwoty 250 000 zł (dwustu pięćdziesięciu tysięcy złotych) w terminie 1 (jednego) roku licząc od dnia uprawomocnienia się wyroku;

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądza od Z. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 1300 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. Ł. prowadzi własną działalność gospodarczą w postaci (...), (...)” z oddziałem mieszczącym się w Z.. W 2004 r. poznał on w trakcie jednego ze spotkań biznesowych Z. M., która była prezesem zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. oraz (...) P. (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.. W tym czasie R. Ł. starał się o pozyskanie funduszy na rozwój swojego przedsiębiorstwa. Jakiś czas po tym spotkaniu Z. M. skontaktowała się telefonicznie z R. Ł. i poinformowała go o tym, że zarządzana przez nią spółka ma możliwość uzyskania środków pieniężnych w jednym z banków szwajcarskich. Warunkiem ich otrzymania było posiadanie na koncie spółki funduszy w kwocie 250 000 złotych, których Z. M. w tym czasie nie miała. Z uzyskanych w ten sposób pieniędzy Z. M. zobowiązała się pożyczyć R. Ł. kwotę 1 500 000 euro. Pokrzywdzony zainteresował się tą ofertą. Doszło do kilku spotkań R. Ł. z Z. M. na terenie W. i B., w trakcie których omawiane były szczegóły dotyczące współpracy, możliwości pozyskania pieniędzy przez oskarżoną, jak również pożyczki jaka miała być udzielona przez pokrzywdzonego Z. M.. Oskarżona w trakcie tych rozmów nie okazała R. Ł. dokumentów, na podstawie których starała się o uzyskanie kredytu w banku szwajcarskim, a jedynie zapewniała go o swoich kontaktach, możliwościach uzyskania środków finansowych w tej instytucji. R. Ł. po tych spotkaniach przystał na propozycję Z. M. i zdecydował się na pożyczanie zarządzanej przez nią spółce (...) sp. z o.o. kwotę 250 000 złotych.

Dowód: zeznania R. Ł. k. 24-28, k. 62, k. 96-99, k. 284v-287, korespondencja e – mailowa prowadzona przez oskarżoną z pokrzywdzonym k. 9 – 10, częściowo wyjaśnienia oskarżonej k. 89-92, k. 267 v.- 271.

Z uwagi na to, iż R. Ł. nie miał funduszy potrzebnych na ten cel, pożyczył kwotę 250 000 zł. od swojego znajomego A. L.. W dniu 30 czerwca 2008 roku Z. M. przesłała R. Ł. oświadczenie woli, w którym zobowiązała się jako prezes (...) P. Sp z o.o. z siedzibą we W., w terminie 14 dni od otrzymania 250 000 złotych ustanowić hipotekę w tej kwocie na nieruchomości o powierzchni 3,8999 ha położonej w S. na rzecz A. L.. W toku prowadzonych rozmów z pokrzywdzonym zobowiązała się także do wystawienia weksla zabezpieczającego. Oskarżona zadeklarowała pokrzywdzonemu, iż zwróci pożyczkę przed dniem 21 lipca 2008r., tak aby ten mógł się wywiązać w terminie ze zobowiązania jakie zaciągnął u A. L.. Pokrzywdzony dokonał jedynie pobieżnego sprawdzenia danych spółki (...) sp. z o.o. oraz nieruchomości, na której miała być ustanowiona hipoteka. W dniu 1 lipca 2008 roku A. L. przelał kwotę 250 000 złotych na konto wskazane przez oskarżoną, tj. konto (...) P. (...) Sp z o.o. z siedzibą we W.. W dniu 4 lipca 2008 roku Z. M. przekazała na konto komornika w J. kwotę 135 000 złotych, tytułem spłaty swoich wcześniejszych zobowiązań. Pozostałą sumę rozdysonowała na bliżej nieokreślone cele. Z. M. o swoich działaniach nie poinformowała R. Ł.. Wbrew wcześniejszym zapewnieniom nie ustanowiła hipoteki na rzecz A. L. na swojej nieruchomości w S., jak również nie wystawiła weksla zabezpieczającego.

Dowód: zeznania R. Ł. k. 24-28, k. 62, k. 96-99, k. 284v-287, zeznania A. L. k. 45, k. 59-61, k. 287 – 287 v., pisemne oświadczenie Z. M. k. 11, umowa pożyczki zawarta pomiędzy A. L. i R. Ł. k. 5-6, przelew bankowy k. 7, zestawienie transakcji na rachunku spółki k. 103 - 107v., korespondencja e – mailowa oskarżonej z pokrzywdzonym k. 9-10.

Pomimo tego, iż kwota 250 000 zł. wpłynęła na konto oskarżonej już w dniu 2 lipca 2008r., tj. w następnym po przelaniu jej przez A. L., Z. M. początkowo w trakcie rozmów telefonicznych z pokrzywdzonym zapewniała go o zaistniałych opóźnieniach w otrzymaniu przez nią tej kwoty. Później wskazywała na istnienie trudności w otrzymaniu pieniędzy z banku szwajcarskiego, jednocześnie cały czas zapewniała R. Ł. o nieodległym terminie spłaty pożyczki. Po jakimś czasie zaczęła unikać kontaktów telefonicznych z pokrzywdzonym. Pomimo kierowanych ponagleń i wezwań do zapłaty przez R. Ł. wobec Z. M. oraz (...) Spółki z o.o. z siedzibą we W. pożyczka nie została spłacona. R. Ł. zmuszony był z własnych funduszy zwrócić A. L. kwotę 250 000 złotych. Później na drodze postępowania egzekucyjnego starał się odzyskać od oskarżonej pożyczone pieniądze. Okazało się to niemożliwe, ponieważ dłużnikiem R. Ł. była (...) sp. z o.o., zaś właścicielem nieruchomości znajdującej się w S., na której oskarżona zobowiązała się ustanowić hipotekę była (...) sp. z o.o.

Dowód: zeznania R. Ł. k. 24-28, k. 62, k. 96-99, k. 284v-287, korespondencja e – mailowa k. 8, k. 12, k. 13, wezwanie do zapłaty k. 14, zestawienie transakcji na rachunku (...) sp. z o.o. k. 103, wyrok

Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26.10. 2009r. k.15, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego k.16 – k.16v.

Oskarżona Z. M. nie była dotychczas karana sędownie.

Dowód: informacja o osobie oskarżonej z KRK k. 112.

Z. M. nie przyznała się do popełnienia zarzuczonego jej czynu.

W postępowaniu przygotowawczym w toku przesłuchania jakie miało miejsce w dniu 4 kwietnia 2011r. potwierdziła fakt udzielenia jej pożyczki przez pokrzywdzonego R. Ł., jednocześnie podała także, iż pożyczka ta od początku zabezpieczona była na terenie budowlanym o wartości około 4 mln złotych, znajdującym się w S., który stanowił własność zarządzanej przez nią spółki (...). Oskarżona oświadczyła także, iż w połowie miesiąca zamierza sprzedać przedmiotową nieruchomość i wówczas zwróci pokrzywdzonemu pożyczoną kwotę wraz z opłatą komorniczą oraz narosłymi odsetkami. (k.89- 92).

Oskarżona na rozprawie w dniu 31 stycznia 2013r. potwierdziła wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Przyznała, iż pieniądze pożyczone od pokrzywdzonego R. Ł. przeznaczyła na spłatę swoich wcześniejszych zobowiązań. Jednakże zrobiła to, aby wykazać kontrahentom, że prowadzona przez nią firma (...) nie ma żadnych obciążeń finansowych. O tym fakcie nie poinformowała jednak pokrzywdzonego. Z. M. przyznała także, iż w czasie zawierania umowy pożyczki nie przekazywała pokrzywdzonemu błędnych informacji dotyczących m.in. warunków jej spłaty, a jedynie te jakie uzyskała od tradera. W tym czasie oskarżona bowiem sama nie miała pełnej wiedzy na temat pozyskiwania środków finansowych na drodze leasingowania. Podała także, iż do chwili obecnej nie sprzedała nieruchomości znajdującej się w S., która miała stanowić zabezpieczenie pożyczki udzielonej jej przez pokrzywdzonego R. Ł., ponieważ nie mogła znaleźć odpowiedniego nabywcy. Wskazała, iż pomiędzy 4 a 8 lutym 2013r. ma otrzymać od tradera część pieniędzy, która pozwoli jej na oddanie pożyczki zaciągniętej od pokrzywdzonego. Deklarowała również, iż ma dokumenty z banku potwierdzające tą okoliczność. (k. 267v. – 271).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd przydał walor wiarygodności tym wyjaśnieniom Z. M., w których przyznała fakt otrzymania od pokrzywdzonego R. Ł. pożyczki w kwocie 250 000 złotych. Wyjaśnienia tej treści znajdują bowiem całkowite potwierdzenie w zeznaniach złożonych przez pokrzywdzonego R. Ł., zeznaniach A. Ł., który potwierdził fakt przelania powyższej kwoty na konto firmy oskarżonej, wyciągach z konta bankowego (...) sp. z o.o., jak również znajdującej się w aktach sprawy korespondencji e-mailowej jaka była prowadzona pomiędzy oskarżoną a pokrzywdzonym.

Z kolei za niewiarygodne należy uznać te wyjaśnienia Z. M., w których wskazywała na swoje możliwości dotyczące uzyskania funduszy z instytucji zagranicznych, a co za tym idzie również i te dotyczące udzielenia R. Ł. z tych środków kredytu oraz wyjaśnienia, w których wskazywała na możliwości spłaty zaciągniętej od pokrzywdzonego pożyczki.

Przede wszystkim podnieść należy to, iż Z. M. zarówno w okresie poprzedzającym zawarcie umowy pożyczki z R. Ł., na co sam wskazywał pokrzywdzony w swoich zeznaniach, jak i w toku całego postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów, czy to dowodów z dokumentów, czy też dowodów osobowych, które by potwierdzały przedstawiane przez nią okoliczności związane z czynionymi staraniami o pozyskanie środków finansowych w instytucjach zagranicznych. Opierały się one jedynie na gołosłownych twierdzeniach oskarżonej. Znamiennie jest to, iż oskarżona w czasie składania wyjaśnień przed Sądem w momencie, gdy miała przedstawić jakiegokolwiek szczegóły związane z umową mającą być przez nią zawartą z traderem, przez którego miała pozyskać środki pieniężne z zagranicznych instytucji finansowych, zasłaniała się klauzulą „pełnej poufności”, nie chciała nawet ujawnić personaliów tradera (k. 269 v.). Jest to okoliczność niezrozumiała, sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Niejako konsekwencją powyższej oceny jest uznanie za niewiarygodne także i tych deklaracji składanych przez Z. M., w których wskazywała na to, iż pożyczona przez nią od pokrzywdzonego kwota w wysokości 250 000 zł

warunkowała uzyskanie przez nią kredytu w banku szwajcarskim. Tu także podnieść przede wszystkim to, iż oskarżona nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie tej okoliczności. Z drugiej strony w sprawie bezspornym jest, iż bezpośrednio po przelaniu na konto zarządzanej przez oskarżoną spółki pożyczonej kwoty 250 000 zł. Z. M. przelała przeszło połowę z niej (135 000 zł) na konto komornika w J. tytułem spłaty swoich wcześniejszych zobowiązań. Pozostałą zaś sumę rozdysponowała na bliżej nieokreślone cele. Oskarżona nie poinformowała o takim rozdysponowaniu środków pieniężnych pokrzywdzonego.

W świetle powyższych okoliczności za całkowicie niewiarygodne uznać należało przedstawioną przez oskarżoną argumentację, w której wskazywała na to, iż fakt dokonania przez nią spłaty swoich długów z pożyczki udzielonej przez pokrzywdzonego stanowił warunek konieczny dla uzyskania środków finansowych z zagranicznych instytucji. Jeszcze raz bowiem wskazać należy na to, iż Z. M. w toku całego postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów, wskazujących na jakiegokolwiek starania w zakresie uzyskania tych środków i co istotne do chwili obecnej takich środków nie uzyskała. Oskarżona zarówno przed zaciągnięciem pożyczki, jak i po jej zaciągnięciu od pokrzywdzonego, tj. od około czerwca 2008r. przez cały czas zapewniała go o nieodległym terminie zwrotu pieniędzy. Potwierdzają to nie tylko zeznania złożone przez R. Ł., ale także znajdująca się w aktach sprawy korespondencja e-mailowa jaką prowadził z oskarżoną (k.8, k.9). Podobnie też czyniła w toku niniejszego postępowania. W toku pierwszego przesłuchania jakie miało miejsce z jej udziałem w postępowaniu przygotowawczym w dniu 4 kwietnia 2011r. wskazywała na to, iż otrzymała od zagranicznych instytucji finansowych promesę i do czerwca 2011r. ma uzyskać środki finansowe. Deklarowała także spłatę w przeciągu tygodnia czasu pożyczki pokrzywdzonemu, wskazując na finalizację sprzedaży nieruchomości znajdującej się na terenie S. (k. 91). Z kolei w toku drugiego przesłuchania jakie miało miejsce przed Sadem w dniu 31 stycznia 2013r. oskarżona wskazywała na to, iż w przeciągu tygodnia czasu, tj. pomiędzy 4 a 8 lutym 2013r. ma otrzymać od tradera część pieniędzy, która pozwoli jej na zwrot pożyczki pokrzywdzonemu. (k. 270).

Jednakże pomimo upływu wskazanych przez oskarżoną terminów pożyczka nie została przez nią spłaconą. Okoliczność ta nie przeszkodziła jednak składać Z. M. kolejnych deklaracji dotyczących spłaty tego zobowiązania. Na rozprawie w dniu 11 marca 2013 r. w swoim oświadczeniu, które nastąpiło bezpośrednio po zeznaniach złożonych przez pokrzywdzonego R. Ł., oskarżona zadeklarowała natychmiastową spłatę pożyczki, po otrzymaniu przez nią pisemnego zaświadczenia, że R. Ł. dokonał spłaty kwoty 250 000 zł na rzecz A. L. oraz podaniu przez niego numeru swojego konta bankowego (k. 286 v.). Pomimo spełnienia tych warunków oskarżona nie dokonała jednak spłaty pożyczki. W toku rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku jaka miała miejsce w dniu 9 maja 2013r. Z. M. argumentowała taki stan rzeczy niedotrzymaniem zobowiązania wypłaty środków pieniężnych przez bliżej nieokreślonego pożyczkodawcę ze Szwajcarii. Równocześnie złożyła kolejną deklarację dotyczącą spłaty pożyczki jaka miała mieć miejsce w dniu 17 maja 2013r. (k. 312v.). Pomimo upływu także i tego terminu spłata pożyczki nie nastąpiła. Podsumowując wskazać należy na to, iż Z. M. przez okres około 5 lat, tj. od chwili zawarcia pożyczki do dnia wyrokowania przez cały czas gołosłownie zapewniała pokrzywdzonego o nieodległym uzyskaniu zagranicznych środków finansowych oraz o dokonaniu spłaty pożyczki.

Dla oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżoną, w których wskazywała na okoliczności dotyczące spłaty pożyczki nie bez znaczenia pozostaje również i to, iż Z. M. nie ustanowiła hipoteki na rzecz A. L. na swojej nieruchomości w S., jak również nie wystawiła weksla in blanco, do czego zobowiązała się jeszcze przed przekazaniem pożyczki m.in. w prowadzonej z pokrzywdzonym korespondencji e-mailowej oraz w oświadczeniu z dnia 30 czerwca 2008r. (k. 9, 11) i co miało stanowić gwarancję spełnienia przez nią zaciągniętego zobowiązania pieniężnego wobec pokrzywdzonego. Znamienne jest również i to, iż pieniądze w kwocie 250 000 zł zostały zgodnie z jej wskazówkami przebrane na konto (...) sp. z o.o., zaś w oświadczeniu, w którym zadeklarowała ustanowienie hipoteki na nieruchomości w S. występowała jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. Oskarżona wprawdzie w swoich wyjaśnieniach wskazywała na fakt zabezpieczenia pożyczki na nieruchomości znajdującej się w S. poprzez zamieszczenie w księdze wieczystej tej nieruchomości wzmianki o wszczęciu egzekucji i wezwania o zapłatę, jednakże zapisy te świadczą jedynie o próbie podejmowanej przez pokrzywdzonego dochodzenia swojego roszczenia i toczącym się postępowaniu egzekucyjnym, nie zaś o sposobie zabezpieczenia. Krytycznie należało ocenić także i te wyjaśnienia oskarżonej, w których deklarowała zdziwienie dotyczące niemożności przeprowadzenia przez R. Ł. egzekucji komorniczej na nieruchomości znajdującej

się na terenie S.. Nieruchomość ta jest własnością (...) sp. z o.o. , a nie (...) sp. z o.o., na rzecz której została przelana pożyczka w kwocie 250 000 złotych i która posiadała zobowiązanie wobec R. Ł.. Pomimo podobieństwa nazwy i tych samych osób reprezentujących spółki są to dwa odrębne podmioty gospodarcze. W świetle posiadanego przez oskarżoną doświadczenia życiowego, pełnionego przez wiele lat funkcji w spółkach, uczestnictwa w obrocie gospodarczym nie sposób uznać, iż wykazywała tak daleko idącą niewiedzę w zakresie prawa własności i odrębności podmiotów gospodarczych.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania złożone przez R. Ł.. Były one w toku całego postępowania kategoryczne, stanowcze, spójne i logiczne, a nadto korespondowały z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami A. L., w których przytoczył okoliczności związane z udzieleniem przez niego pożyczki R. Ł., dokonaniem jej zwrotu przez pokrzywdzonego, jak również z treścią ze zgromadzonych w niniejszej sprawie dokumentów w postaci korespondencji e – mailowej jaka była prowadzona pomiędzy oskarżoną a pokrzywdzonym, wezwaniem do zapłaty oraz postanowieniem o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Pokrzywdzony w sposób konsekwentny zrelacjonował okoliczności dotyczące pożyczki udzielonej Z. M., tj. te poprzedzające zawarcie umowy, jak i te, które nastąpiły po przelaniu pożyczonej kwoty na konto spółki oskarżonej. W szczególności na wiarę zasługiwały te zeznania R. Ł., w których wskazywał na zapewnienia, jakie składała mu Z. M. przed udzieleniem pożyczki w kwocie 250 000 zł. co do posiadanych znajomości, które miały jej ułatwić uzyskanie funduszy w szwajcarskich instytucjach finansowych. Wprawdzie oskarżona w toku postępowania zaprzeczyła tym okolicznościom, jednakże wyjaśnienia tej treści uznać należało za całkowicie niewiarygodne wobec jednoznacznych, stanowczych i konsekwentnych zeznań pokrzywdzonego R. Ł..

Sąd przypisał walor wiarygodności wszystkim zgromadzonym w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron w toku procesu. Zostały one sporządzone w przepisanej formie prawnej przez uprawnione organy, są rzetelne, korespondują między sobą oraz z dowodami osobowymi.

Pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie miał istotnego znaczenia dla ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że Z. M. w dniu 30 czerwca 2008r., za pomocą podstępnych zabiegów wywołała u R. Ł. mylne przeświadczenie co do możliwości pozyskania środków finansowych w bliżej nieokreślonym banku szwajcarskim, zobowiązała się również do ustanowienia hipoteki na nieruchomości położonej w S., będącej własnością zarządzanej przez nią spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. oraz do wystawienia weksła zabezpieczającego, z których to zobowiązań się nie wywiązała, i tym samym doprowadziła pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w kwocie 250 000 złotych.

Oskarżona przed udzieleniem jej pożyczki przez R. Ł. nie przekazała mu prawdziwych informacji dotyczących posiadanych przez jej spółkę rzeczywistych możliwości dotyczących pozyskania funduszy z zagranicznych instytucji finansowych, jak również warunków jakie miały zabezpieczać spłatę udzielonej jej przez pokrzywdzonego pożyczki (ustanowienie hipoteki oraz wystawienie weksła zabezpieczającego). Bez wątpienia zatem błąd, w jaki wprowadziła R. Ł., był istotny dla jego decyzji dotyczącej udzielonej oskarżonej pożyczki. Gdyby pokrzywdzony wiedział o tym, iż podawane informacje przez oskarżoną są nieprawdziwe, to bez wątpienia nie pożyczylby jej pieniędzy.

R. Ł. działał zatem pod wpływem błędu wywołanego u niego umyślnie przez Z. M.. Właśnie w takiej sytuacji motywacyjnej rozporządził on na jej rzecz swoim mieniem znacznej wartości. Kwota 250 000 złotych jest wyższa od progu określonego w art. 115 § 5 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania, jak i w dacie popełnienia czynu - wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia wynosiła wówczas 1 126 zł. (1126 zł x 200 = 225, 200 złotych). To rozporządzenie było dla niego w oczywisty sposób niekorzystne. Takie działanie pokrzywdzonego było spowodowane przez oskarżoną, która chciała dzięki temu uzyskać korzyść majątkową i ten swój cel osiągnęła. Właśnie dlatego wprowadziła pokrzywdzonego w błąd i doprowadziła w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia przez niego jego mieniem. Oskarżona wypełniła zatem umyślnie i celowo wszystkie znamiona przestępstwa z art. 286 § 1

kk w zw. z art. 294 § 1 kk (z uwagi na rozporządzenie mieniem znacznej wartości). Ani jej sprawstwo, ani jej wina w zakresie tego czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

Przy wymiarze kary oskarżonej Sąd miał na uwadze:

Czyn przypisany oskarżonej Z. M. cechował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. W sposób podstępny i przebiegły wykorzystwała zaufanie, jakim obdarzył ją pokrzywdzony. Jej motywacją stanowiła chęć stosunkowo łatwego i szybkiego wzbogacenia się jego kosztem. Jednocześnie Sąd miał na uwadze także i postawę pokrzywdzonego, który pożyczył oskarżonej kwotę 250 000 zł, nie uzyskawszy uprzednio od niej żadnego zabezpieczenia.

Sąd jako okoliczność łagodzącą uwzględnił wcześniejszą niekaralność oskarżonej.

Uwzględniając społeczną szkodliwość czynu, stopień winy oskarżonej oraz wszystkie wyżej przywołane okoliczności obciążające i łagodzące, Sąd wnioskował, że za czyn przypisany Z. M. należy wymierzyć karę w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara w takim wymiarze oddaje należycie działanie oskarżonej, stopień jej winy. Jej wymiar i dolegliwość ich wykonania powinny wpłynąć na spełnienie celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz zaspokoić społeczne poczucie sprawiedliwości. Mając na uwadze fakt, iż oskarżona dopuściła się przypisanego jej czynu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść tę osiągnęła, Sąd obok orzeczonej kary pozbawienia wolności wymierzył jej grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 25 zł. Aktualna sytuacja majątkowa Z. M. oraz posiadane przez nią możliwości zarobkowe pozwalały na wymierzenie jej stawki dziennej grzywny powyżej dolnej granicy określonej w ustawie.

Orzeczona wobec oskarżonej kara pozbawienia wolności dawała formalne podstawy do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Z. M., co było już podkreślone wcześniej, nie była dotychczas nigdy karana sędownie, w przeszłości przestrzegała porządku prawnego. Okoliczności te, przy uwzględnieniu jej wieku (76 lat), pozwalają na obdarzenie jej zaufaniem i równocześnie dają podstawę do przyjęcia, iż oskarżona zrozumiała naganność swojego postępowania. Z tych względów Sąd zastosował wobec niej warunkowe zawieszenie wykonania kary, uznał jednak, że dla weryfikacji postawionej prognozy kryminologicznej konieczne jest wyznaczenie okresu próby wynoszącego 4 lata.

Mając na uwadze jeden z celów postępowania karnego tj. uwzględnienie interesów pokrzywdzonego Sąd na podstawie art. 72 § 2 k.k. i art. 74§ 1 k.k. zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody poprzez zapłatę R. Ł. kwoty 250 000 zł. Dla wykonania tego obowiązku Sąd wyznaczył okres 1 roku, który jest uzasadniony możliwościami i sytuacją materialną oskarżonej.

Nie znalazł Sąd podstaw do odstąpienia od reguły obciążenia oskarżonej kosztami sądowymi wyrażonej w art. 627 kpk.